

Sygn. akt **IV Ka 1394/14**

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 stycznia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie w IV Wydziale Karnym Odwoławczym
w składzie:

Przewodniczący: SSO Ryszard Małachowski (spr.)

Sędziowie: SO Maciej Kawałko

SO Michał Tomala

Protokolant: Kamila Michalak

przy udziale Prokuratora Prok. Okr. Damiana Kordykiewicza

po rozpoznaniu w dniu 13 stycznia 2015 r.

sprawy **R. K.**

o wydanie wyroku łącznego

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Świnoujściu

z dnia 25 sierpnia 2014 r. sygn. II K 82/14

I. uchyla zaskarżony wyrok w części dotyczącej umorzenia postępowania karnego w przedmiocie wydania wyroku łącznego obejmującego prawomocne skazania R. K. wyrokami opisanymi w pkt. 6, 7 i 8 części wstępnej i w tym zakresie sprawę R. K. przekazuje Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. M. R. kwotę 147,60 (sto czterdzieści siedem i 60/100) złotych, w tym 27,60 (dwadzieścia siedem i 60/100) złotych podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony udzielonej skazanemu z urzędu przed Sądem Okręgowym jako drugą instancją w sprawie o wydanie wyroku łącznego,

IV. zwalnia skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

Sygn. akt IV Ka 1394 / 14

UZASADNIENIE

R. K. został skazany prawomocnymi wyrokami:

1. Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 7 lutego 1996r., w sprawie II K 722 / 95, za czyn kwalifikowany z art. 168 § 1 dkk, popełniony w dniu 21 października 1995r., na karę dwóch lat pozbawienia wolności;
2. Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 25 czerwca 1998r., w sprawie II Kws 198 / 98, za czyn kwalifikowany z art. 87 § 1 kw, popełniony w dniu 12 lutego 1998r., na karę 1.000 zł grzywny;

3. Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 11 maja 2001r. w sprawie II K 422 / 00, za czyny kwalifikowane z: art. 157 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełniony w dniu 24/25 lipca 2000r., na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności; art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełniony w dniu 24/25 lipca 2000r., na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełniony w dniu 24/25 lipca 2000r., na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; art. 245 kk w zw. z art. 64 § 1 kk ,popełniony w dniu 24/25 lipca 2000r., na karę roku pozbawienia wolności; art. 157 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk ,popełniony w dniu 4 sierpnia 2000r., na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności; za które Sąd wymierzył karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

4. Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 7 czerwca 2001r., w sprawie II K 421 / 00, za czyn kwalifikowany z art. 158 § 1 kk, popełniony w dniu 11września 1999r., na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

5. Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 23 maja 2001r. w sprawie II K 141 / 01, za czyny kwalifikowane z: art. 191 § 2 kk w zw. z art. 13 § 1 kk w zb. z art. 157 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełniony w dniu 5 grudnia 2000r. na karę 4 lat pozbawienia wolności; art. 217 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełniony w dniu 5 grudnia 2000 r. na karę miesiąca pozbawienia wolności; za które Sąd wymierzył mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności;

- wyrokiem łącznym z dnia 21 sierpnia 2002r., w sprawie o sygn. akt II K 209 / 02, Sąd Rejonowy w Świnoujściu połączył kary opisane w punktach 3, 4 i 5 i wymierzył karę łączną 6 lat pozbawienia wolności;

6. Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 12 lipca 2010r. w sprawie II K 239 / 10, za czyny kwalifikowane z: art. 190 § 1 kk w zb. z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełniony w dniu 9 maja 2009r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności; art. 288 § 1 kk, popełniony w dniu 9 maja 2009r. na karę miesiąca pozbawienia wolności; art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk, popełnione w okresie od dnia 9 maja 2009r. do dnia 26 lipca 2009r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności; art. 193 kk w zb. z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk, popełniony w dniu 26 lipca 2009r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności; za które Sąd wymierzył mu karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności;

7. Sądu Rejonowego w Świnoujściu, z dnia 20 września 2010r. w sprawie II K 434 / 10, za czyn kwalifikowany z art. 190 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zb. z art. 216 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełniony w dniu 9 czerwca 2010 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności;

- wyrokiem łącznym z dnia 25 października 2010r., w sprawie o sygn. akt II K 550 / 10, Sąd Rejonowy w Świnoujściu połączył kary opisane w punktach 6 i 7 i wymierzył karę łączną 11 miesięcy pozbawienia wolności;

8. Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 14 lutego 2011r. w sprawie II K 314 / 10 za czyn kwalifikowany z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełniony w dniu 19 kwietnia 2010r. na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności;

11. (numeracja za Sądem I instancji) Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 7 marca 2012r. w sprawie II K 39 / 12, za czyn kwalifikowany z: art. 226 § 1 kk w zb. z art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk, popełniony w dniu 15 lipca 2011r., na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności; art. 207 § 1 kk, popełniony w okresie od dnia 12 kwietnia 2011r. do dnia 15 lipca 2011r., na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności; za które Sąd wymierzył mu karę łączną 5 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby; postanowieniem ww. Sądu z dnia 18 lutego 2014r., sygn. akt II Ko 1658 / 13, zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności;

9. (numeracja za Sądem I instancji) Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 19 września 2012 r. w sprawie II K 478 / 12 za czyny kwalifikowane z: art. 190 § 1 kk w zb. z art. 245 kk w zb. z art. 217 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk w zb. z art. 216 § 1 kk w zb. z art. 193 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w okresach od listopada 2011 r. do dnia 11 grudnia 2011 r. i od 19 stycznia 2012 r. do dnia 24 lutego 2012 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności; art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zb. z art. 217 § 1 kk w zb. z art. 216 § 1 kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony od stycznia 2012 r. do dnia 25 lutego 2012 r. na karę 5 miesięcy

pozbawienia wolności; art. 157 § 2 kk popełniony w dniu 2 maja 2012 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności; za które Sąd wymierzył karę łączną 10 miesięcy pozbawienia wolności;

10. (numeracja za Sądem I instancji) Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 7 marca 2013 r. w sprawie II K 756 / 12 za czyny kwalifikowane z: art. 222 § 1 kk w zb. z art. 226 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk popełniony w dniu 10 maja 2012 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności; art. 190 § 1 kk w zw. z art. 64 § 1 kk popełniony w dniu 21 czerwca 2012 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności; art. 190 § 1 kk w zb. z art. 216 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk, popełniony w okresie od kwietnia/maja 2012 r. do dnia 24 czerwca 2012 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności; art. 190 § 1 kk w zb. z art. 216 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk popełniony w okresie od 2009 r. do dnia 24 czerwca 2012 r. na karę 5 miesięcy pozbawienia wolności; art. 191 § 1 kk w zb. z art. 193 kk w zb. z art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk popełniony w okresie od dnia 17 stycznia 2012 r. do dnia 21 czerwca 2012 r. na karę roku i 4 miesięcy pozbawienia wolności; art. 190 § 1 kk w zb. z art. 216 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk w zw. z art. 12 kk popełniony w okresie od dnia 26 lutego 2012 r. do dnia 24 czerwca 2012 r. na karę 3 miesięcy pozbawienia wolności; za które Sąd wymierzył karę łączną 2 lat pozbawienia wolności;

12. (numeracja za Sądem I instancji) Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 26 kwietnia 2010 r. w sprawie II W 69 / 10 za czyn kwalifikowany z art. 119 § 1 kw popełniony w dniu 22 lutego 2010 r. na karę miesiąca ograniczenia wolności.

Sąd Rejonowy w Świnoujściu, wyrokiem łącznym z dnia 25 sierpnia 2014 r., w sprawie o sygn. akt II K 82 / 14:

I. na podstawie art. 85 kk i art. 86 §1 kk kary pozbawienia wolności orzeczone wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 7 marca 2012r., sygn. akt II K 39 / 12,

- Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 19 września 2012r., sygn. akt II K 478 / 12 w jego punkcie I i II — połączył i w to miejsce orzekł wobec R. K. karę łączną roku pozbawienia wolności;

II. na poczet orzeczonej w punkcie I kary łącznej zaliczył okres kary odbytej w sprawie II K 478 / 12 w okresie od dnia 19 marca 2013 r. do dnia 16 stycznia 2014 r. oraz od 26 stycznia 2012 r. do dnia 27 stycznia 2012 r. i od dnia 2 maja 2012 r. do dnia 4 maja 2012 r.;

III. na podstawie art. 85 kk oraz art. 86 §1 kk kary orzeczone wyrokami:

- Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 19 września 2012r., sygn. akt II K 478 / 12, w jego punkcie III. oraz

- Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 7 marca 2013r., sygn. akt II K 756 / 12 - połączył i w to miejsce orzekł wobec skazanego R. K. karę łączną dwóch lat i czterech miesięcy pozbawienia wolności;

IV. pozostałe rozstrzygnięcia zawarte w wyrokach wymienionych w punktach I i III dyspozytywnej części orzeczenia — pozostawił ich odrębnemu wykonaniu;

V. w zakresie kar orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego w Świnoujściu w sprawach:

- II K 422 / 00, II K 421 / 00, II K 141 / 01 oraz

- II K 239 / 10 i II K 434 / 10 - postępowanie kamę umorzył na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 kpk;

VI. w zakresie kar oraz środków zapobiegawczych orzeczonych w sprawach:

- II K 722 / 95 i II K 314 / 10,

- II Kws 198 / 98 oraz II W 69 / 10,

- II Kp 372 / 09, II Kp 183 / 10 oraz II Kp 543 / 11 — postępowanie karne umorzyl na podstawie art. 572 kpk;

VII. kosztami związanymi z wydaniem wyroku łącznego obciążył Skarb Państwa;

VIII. przyznał od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej adw. M. R. w Ś. kwotę 120 złotych (plus podatek VAT), tytułem zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej skazanemu przed Sądem I instancji.

Apelację od powyższego wyroku łącznego wniosła obrońca skazanego R. K..

Zaskarżając powyższy orzeczenie w części obejmującej orzeczoną karę, zarzuciła mu:

1. brak zastosowania przez Sąd w punkcie III wyroku zasady absorpcji;

2. rażąco niewspółmierność kary wymierzonej skazanemu R. K., poprzez wymierzenie skazanemu kary podczas, gdy dla osiągnięcia celów kary uzasadnionym jest orzeczenie jej w niższym wymiarze przy zastosowaniu zasad pełnej absorpcji.

Wskazując na powyższy zarzut, skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zastosowanie zasady pełnej absorpcji, a nadto nieobciążanie skazanego R. K. kosztami postępowania odwoławczego z powodu trudnej sytuacji materialnej skazanego wynikającej z faktu długotrwałego odbywania kary pozbawienia wolności i braku odpłatnego zatrudnienia na terenie Zakładu Karnego w G.. Jednocześnie wniosła o zasądzenie kosztów obrony udzielonej skazanemu R. K. z urzędu przed Sądem II instancji według norm przepisanych, albowiem koszty takie nie zostały uiszczone ani przez skazanego ani przez żadną inną osobę.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zainicjowana wywiezionym przez obrońcę skazanego środkiem odwoławczym kontrola instancyjna zaskarżonego wyroku doprowadziła do jego uchylecia w części dotyczącej umorzenia postępowania karnego w przedmiocie wydania wyroku łącznego obejmującego prawomocne skazania R. K. wyrokami opisanymi w punktach 6, 7 i 8 części wstępnej i w tym zakresie sprawę tego skazanego przekazano Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania. Tymczasem argumentacja powołana na poparcie zarzutów postawionych przez obrońcę skazanego, a dotycząca rozstrzygnięcia w przedmiocie rozmiaru kar łącznych, nie przekonywała, prowadząc tym samym do utrzymania w tym zakresie wyroku Sądu Rejonowego w mocy.

Niezależnie zatem od treści wniosku sformułowanego w apelacji, Sąd Okręgowy w Szczecinie dostrzegł nieprawidłowości w wyrokowaniu Sądu I instancji w sferze stosowania przez ten Sąd prawa materialnego, których ranga musiała skutkować kasatoryjnym orzeczeniem w tym zakresie – niezależnie od granic zaskarżenia i charakteru zarzutu. Takiego rozstrzygnięcia Sądu odwoławczego, w realiach tej sprawy, wymagała zasada wyrażona w art. 440 kpk, która nie pozwala na utrzymanie w mocy orzeczenia rażąco niesprawiedliwego. O takim charakterze wyroku Sądu Rejonowego przesądzało naruszenie prawa materialnego w postaci art. 85 kk, którego Sąd orzekający się dopuścił.

Badając trafność zaskarżonego wyroku łącznego, Sąd II instancji stwierdził, że o ile Sąd meriti poddał pod rozwagę wszystkie skazania, prawidłowo je odczytując, to jednak umarżając na podstawie art. 17 § 1 pkt 7 kpk postępowanie karne odnośnie kar orzeczonych wyrokami Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 12 lipca 2010r. w sprawie II K 239 / 10 (punkt 6.) oraz Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 20 września 2010r. w sprawie II K 434 / 10 (punkt 7.) – objętych wyrokiem łącznym wydanym przez Sąd Rejonowy w Świnoujściu w dniu 25 października 2010r., sygn. akt II K 55 / 10 – nie dostrzegł, że - w myśl zasady sformułowanej w art. 85 kk - czyn objęty wyrokiem Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 14 lutego 2011r., sygn. akt II K 314 / 10 został popełniony w dniu 19 kwietnia 2010r. (punkt 8.), tj. zanim zapadł pierwszy, chociażby nieprawomocny, wyrok - w tym przypadku wyrok Sądu Rejonowego w Świnoujściu z dnia 12 lipca 2010r. w sprawie II K 239 / 10 (punkt 6.). Tym samym kara wymierzona tym wyrokiem (punkt 8.) również podlegała połączeniu z karami połączonymi z pierwszym chronologicznie wyrokiem (punkt 6. z punktem 7.). W tej sytuacji, zastosowanie winna znaleźć reguła z art. 575 § 1 kpk, która stwierdza, że jeżeli po

wydaniu wyroku łącznego zachodzi potrzeba wydania nowego wyroku łącznego, z chwilą jego wydania poprzedni wyrok łączny traci moc. Mając na uwadze powyższe, nie sposób było zaakceptować rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego o umorzeniu postępowania karnego w tym zakresie, w związku z czym Sąd I instancji należało zobligować do ponownego rozpoznania sprawy w przedmiocie wydania wyroku łącznego odnośnie powołanych powyżej wyroków. W pozostałym zakresie, Sąd meriti podjął trafne i respektujące zasady wyrażone w rozdziale 60 Kodeksu postępowania karnego oraz rozdziale IX Kodeksu karnego rozstrzygnięcia.

Nie kwestionując powyższego, autorka apelacji sprzeciwiła się zasadności rozmiaru wymierzonych skazanemu w punktach I i III dyspozytywnej części orzeczenia kar łącznych, odnośnie których Sąd Rejonowy nie znalazł podstaw do zastosowania zasady absorpcji. Z tym stanowiskiem nie sposób się zgodzić.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że wysokość orzeczonych w punktach I i III dyspozytywnej części wyroku łącznego kar łącznych mieści się w granicach przewidzianych w art. 86 § 1 kk. Wbrew sugestiom apelującej, Sąd I instancji oznaczając owe granice w przypadku opisanego w punkcie III dyspozytywnej części orzeczenia postąpił słusznie i prawidłowo uznając, że suma kar jednostkowych wynosi 38 miesięcy pozbawienia wolności, a kara najsurowsza stanowiąca dolną granicę wynosi rok i 4 miesiące. Kwestionując jedynie obliczenie górnej granicy tej kary łącznej, obrońca zamiast, zgodnie z wymogami art. 86 § 1 kk, zsumować „ kary wymierzone za poszczególne przestępstwa ” (tzw. jednostkowe), oparła swoje wyliczenia na karze łącznej wymierzonej poprzednim wyrokiem, które to postąpienie nie znajduje uzasadnienia w treści stosownych przepisów prawa, ani judykaturze. Sąd Najwyższy jednoznacznie rozstrzygnął tę kwestię stwierdzając, że „ orzeczona kara łączna może być mniej korzystna dla skazanego, także wtedy, gdy postępowanie w tym przedmiocie toczy na wniosek skazanego. Połączeniu podlegają bowiem nie kary jednostkowe wymierzone poszczególnymi wyrokami i kary łączne orzeczone w takich wyrokach, lecz po rozwiązaniu kary łącznej wszystkie kary jednostkowe i właśnie one wyznaczają dolną granicę kary łącznej w wyroku łącznym (najsurowsza kara jednostkowa), jak i jej górą granicę (suma wszystkich kar jednostkowych i ustawowa górna granica kary określonego rodzaju) – postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2012 r., III KK 52/12, LEX nr 1220872. W konsekwencji, stanowisko Sądu meriti należało zaaprobować.

Wbrew dalszej ocenie skarżącej, dobór metody łączenia oraz ostateczny rozmiar kar łącznych nie raził swoją niewspółmierną surowością, a okoliczności, także w postaci akcentowanej przez autorkę apelacji, poprawy zachowania skazanego (tj. przestrzeganie porządku i dyscypliny w zakładzie karnym), uczestnictwo w programie readaptacji społecznej i zajęciach sportowych, brak deklaracji o przynależności do podkultury przestępczej oraz utrzymywanie kontaktu z rodziną, zostały w sposób odpowiedni wyważone wraz z pozostałymi przesłankami współdecydującymi o wymiarze kary łącznej. Otóż Sąd Rejonowy dokonując wyboru zasady łączenia kar, słusznie oparł się na ocenie charakteru istniejącego pomiędzy przestępstwami związku przedmiotowo-podmiotowego i czasowego, a nadto, w drugiej kolejności, wziął pod uwagę okoliczności, które zaistniały już po wydaniu uprzednich wyroków, a dotyczyły osoby skazanego. Jakkolwiek przy wymiarze kary łącznej dopuszczalne jest stosowanie zarówno zasady pełnej absorpcji, jak i zasady pełnej kumulacji, to jednak są to rozstrzygnięcia skrajne, które znajdują zastosowanie w zupełnie wyjątkowych sytuacjach (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 20 maja 2008, II Aka 129/08, Lex 466456). Rozważając możliwość zastosowania wobec R. K. zasady absorpcji, Sąd meriti prawidłowo nie stwierdził żadnych szczególnych okoliczności za tym przemawiających, a te wymienione przez obrońcę nie są tego rodzaju, by uzasadniały stosowanie tej wyjątkowej jednak metody. Tożsamość przedmiotowa czynów nie jest wielka, albowiem skazany dopuszczał się przestępstw różnorodnych rodzajowo (przeciwko wolności, przeciwko działalności instytucji państwowych oraz samorządu terytorialnego, przeciwko rodzinie i opiece, przeciwko wymiarowi sprawiedliwości, przeciwko życiu i zdrowiu, itd.). Nie sposób też przeczyć, że i rozciągłość czasowa przedmiotowych czynów nie jest bliska, skoro przypada na niemalże trzyletni okres w przypadku czynów objętych karą łączną w punkcie III części dyspozytywnej wyroku, a w punkcie I – niemalże rok. Już tylko te podstawowe dyrektywy wymiaru kary łącznej nie uzasadniały stosowania wobec skazanego pełnej absorpcji, a przecież Sąd zobligowany był uwzględnić również i inne okoliczności, jak chociażby wielość popełnionych przestępstw, czy opinię o skazanym z zakładu karnego.

Mając na względzie fakt, że połączenie kar wymierzonych odrębnymi wyrokami pełni przede wszystkim rolę praktyczną, gdyż pozwala na swoiste wyeliminowanie „ konkurencji ” kar w postępowaniu wykonawczym, a nadto,

umożliwia właściwe podsumowanie odpowiedzialności sprawcy, a instytucja kary łącznej nie jest i nie może być formą automatycznego łagodzenia odpowiedzialności karnej, albowiem trudno przyjąć, aby zasadnym było premiowanie skazanego ulgą za to, że dopuścił się szeregu przestępstw, nader istotnym jest ustalenie Sądu a quo o wielości popełnianych przez skazanego czynów zabronionych (związanych często z przemocą fizyczną i psychiczną oraz agresją), co czyni uprawnionym wniosek tego Sądu o niepoprawności sprawcy i stosunkowo niewielkim znaczeniu podejmowanych przez niego działań w postaci uczestnictwa w readaptacji i zajęciach, jak i poprawnego zachowania w zakładzie karnym (które jest regulaminową powinnością osadzonego, a poprzednio wskazywano na jego naganne zachowanie), czy utrzymywaniu kontaktu z rodziną - na jego całościową postawę. Sąd Rejonowy dostrzegł zatem korzystne przejawy w zachowaniu skazanego, lecz, jak słusznie konstатовano, dotychczasowy jego tryb życia świadczy jednak o jego demoralizacji i nieskuteczności uprzednio stosowanych kar. Nie trzeba zatem przekonywać, iż okoliczność ta nie przemawia za orzeczeniem nadmiernie łagodnej kary łącznej.

Reasumując, apelującemu nie udało się podważyć trafności i zasadności decyzji Sądu meriti w zakresie wymiaru orzeczonych kar łącznych. Podzielając argumentację Sądu Rejonowego, wymierzone kary należało uznać za sprawiedliwe i adekwatne do okoliczności niniejszej sprawy, a zastosowanie systemu asperacji za właściwe i uzasadnione. Wymiaru tych kar, odpowiednio w postaci roku pozbawienia wolności przy uwzględnieniu granic od sześciu miesięcy do roku i ośmiu miesięcy oraz dwóch lat i czterech miesięcy pozbawienia wolności, przy uwzględnieniu granic od roku i czterech miesięcy do trzech lat i dwóch miesięcy, nie można natomiast uznać za surowy, a tym bardziej rażąco.

Mając na uwadze powyższe rozważania, na mocy art. 437 § 2 kpk, do której to decyzji Sąd odwoławczy był uprawniony na mocy art. 440 kpk, zaskarżony wyrok we wskazanym w sentencji zakresie należało uchylić i przekazać Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania, w pozostałej części zaś utrzymać w mocy (art. 437 § 1 kpk).

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 kpk w zw. z art. 29 ust. 2 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (tekst jedn. Dz. U. z 2014 r., poz. 635 z późn. zm.) oraz § 14 ust. 5 w zw. z § 2 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461) należało zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adwokat M. R. kwotę 147,60 zł, w tym 27,60 zł podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej obrony skazanego z urzędu przed Sądem Okręgowym jako drugą instancją w sprawie o wydanie wyroku łącznego.

Sąd Okręgowy w oparciu o zasadę słuszności wyrażoną w przepisie art. 624 § 1 in fine kpk zwolnił skazanego od ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze.

SSO Maciej Kawałko SSO Ryszard Małachowski SSO Michał Tomala